

Arrest

nr. 118 061 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 april 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 februari 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 mei 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt:

Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 27.12.2012 bij

onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 15.02.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 11.09.2010. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 11.09.2010. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 15.02.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Een enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. De verzoekers verwijten de verwerende partij ook een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

Dat de beslissing dd. 8.02.2013 verwijst naar de vroegere ongegrondheidsbeslissing dd. 15.02.2012 aangaande verzoekers aanvraag overeenkomstig art. 9ter Vw.

Verweerder is van voordeel dat uit het door verzoekers bij de nieuwe aanvraag gevoegde medische getuigschrift blijkt dat verzoekers gezondheidstoestand ongewijzigd zou zijn en dat in de beslissing dd. 15.02.2012 reeds uitgebreid werd ingegaan op de gezondheidstoestand van verzoeker en op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in verzoekers land van herkomst.

2.

Dat dient te worden vastgesteld dat verweerder in de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 8.02.2013 volledig onterecht stelt dat verzoekers gezondheidstoestand ongewijzigd zou zijn en nalaat weer te geven dat verzoekers behandelende arts in het nieuwe medische getuigschrift dd. 9.07.2012 (cf. stuk 2 gevoegd bij verzoekers aanvraag dd. 27.12.2012) uitdrukkelijk stelde dat verzoeker lijdt aan een zeer ernstige vorm van posttraumatische stresstoornis, dat de kans op zelfmoord zeer groot is bij een verplichte terugkeer naar Armenië en dat verzoeker niet bekwaam is om te reizen en dit voor onbepaalde duurgezien het risico op dissociatie door angst.

Dat, gelet op het feit dat de behandelende arts van verzoekers in het nieuwe medische getuigschrift dd. 9.07.2012 uitdrukkelijk stelde dat verzoeker lijdt aan een zeer ernstige vorm van posttraumatische stresstoornis, dat de kans op zelfmoord zeer groot is bij een verplichte terugkeer naar Armenië en dat verzoeker niet bekwaam is om te reizen en dit voor onbepaalde duur gezien het risico op dissociatie door angst, verweerder in de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 8.02.2013geenszins kon stellen dat verzoekers gezondheidstoestand ongewijzigd is.

Dat immers dient opgemerkt te worden uit de bij hun vorige aanvraag overeenkomstig art. 9ter Vw. gevoegde medische rapporten blijkt dat voormelde medische vaststellingen door de behandelende arts van verzoeker toen niet werden aangeduid.

Dat er derhalve, in tegenstelling met de beweringen van verweerder, er degelijk wel sprake is van een gewijzigde gezondheidstoestand in hoofd van verzoeker.

Dat verweerder derhalve nalaat een grondig en correct overzicht te geven van de ernst van de medische aandoeningen van verzoeker en van de noodzaak van verdere medische opvolging van verzoeker in België nu de kans op zelfmoord zeer groot is bij een verplichte terugkeer naar Armenië en gezien verzoekers onbekwaamheid om te reizen voor onbepaalde duur.

Dat verweerder in zijn beslissing dd. 8.02.2013 zich onrechtmatig heeft beperkt tot een verwijzing naar de ongegrondheidsbeslissing aangaande verzoekers vorige aanvraag.

Dat verweerder heeft nagelaten voorafgaandelijk een grondig onderzoek uit te voeren.

3.

Dat dient te worden vastgesteld dat verweerder in de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 8.02.2013 volledig onterecht stelt dat verzoekers gezondheidstoestand ongewijzigd zou zijn en nalaat weer te geven dat verzoekers behandelende arts, psychiater Liliane Moreels van het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg te Brussel, in het medisch rapport dd. 9.07.2012 uitdrukkelijk stelde dat verzoeker niet werkbekwaam is.

Dat, gelet op het feit dat psychiater Liliane Moreels van het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg te Brussel in het medisch rapport dd. 9.07.2012 (cf. stuk 3 gevoegd bij verzoekers aanvraag dd. 27.12.2012) uitdrukkelijk stelde dat verzoeker niet werkbekwaam is, verweerder in de onontvankelijkheidsbeslissing geenszins kon stellen dat verzoekers gezondheidstoestand ongewijzigd is.

Dat immers dient opgemerkt te worden dat verweerder zijn vorige beslissing dd. 15.02.2012 motiveerde door de vaststelling dat verzoeker geen enkel bewijs had neergelegd dat hij arbeidsongeschikt zou zijn, waaruit verweerder afleidde dat verzoeker wel zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Dat er derhalve, in tegenstelling met de beweringen van verweerder, er degelijk wel sprake is van een gewijzigde gezondheidstoestand in hoofd van verzoeker.

Dat verweerder derhalve nalaat een grondig en correct overzicht te geven van de ernst van de medische aandoeningen van verzoeker en van de vaststelling dat verzoeker werkonbekwaam is waardoor hij niet zal kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Dat verweerder in zijn beslissing dd. 8.02.2013 zich volkomen onrechtmatig heeft beperkt tot een verwijzing naar de ongegrondheidsbeslissing aangaande verzoekers vorige aanvraag.

Dat verweerder heeft nagelaten voorafgaandelijk een grondig onderzoek uit te voeren.

4.

Dat dient te worden vastgesteld dat verweerder in de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 8.02.2013 volledig onterecht stelt dat verzoekers gezondheidstoestand ongewijzigd zou zijn en nalaat weer te geven dat psychiater Liliane Moreels van het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg te Brussel in haar medisch rapport dd. 9.07.2012 (cf. stuk 3 gevoegd bij verzoekers aanvraag dd. 27.12.2012) uitdrukkelijk stelde dat, zelfs indien psychotherapeutische en farmacotherapeutische behandeling in verzoekers thuisland mogelijk is, dit niet het subjectieve veiligheidsgevoel zal kunnen garanderen dat noodzakelijk is voor de verbetering van verzoekers ziektebeeld daar verzoeker behoort tot een minderheidsgroep binnen Armenië, de Jezidi, en hij door etnische Armeniërs in zijn land van herkomst mishandeld werd.

Dat, gelet op het feit dat de psychiater Liliane Moreels van het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg te Brussel in haar medisch rapport dd. 9.07.2012 uitdrukkelijk stelde dat, zelfs indien psychotherapeutische en farmacotherapeutische behandeling in verzoekers thuisland mogelijk is, dit niet het subjectieve veiligheidsgevoel zal kunnen garanderen dat noodzakelijk is voor de verbetering van verzoekers ziektebeeld daar verzoeker behoort tot een minderheidsgroep binnen Armenië, de Jezidi, en hij door etnische Armeniërs in zijn land van herkomst mishandeld werd, verweerder zijn motivatie in de onontvankelijkheidsbeslissing geenszins kon beperken tot de vaststelling dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in verzoekers land van herkomst reeds werd onderzocht.

Dat verweerder derhalve nalaat een grondig en correct overzicht te geven van de ernst van de medische aandoeningen van verzoeker en van de vaststelling dat het niet aangewezen is dat verzoeker verder in zijn land van herkomst zou behandeld worden.

Dat verweerder in zijn beslissing dd. 8.02.2013 zich volkomen onrechtmatig heeft beperkt tot een verwijzing naar de ongegrondheidsbeslissing aangaande verzoekers vorige aanvraag.

Dat verweerder heeft nagelaten voorafgaandelijk een grondig onderzoek uit te voeren.

5.

Dat derhalve verweerder heeft nagelaten voorafgaandelijk een grondig onderzoek uit te voeren en geenszins heeft rekening gehouden met alle door verzoekers neergelegde medische getuigschriften en medische rapporten en de vaststellingen/aanbevelingen in deze.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het artikel 9ter Vw., van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht. »

2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota als volgt :

“Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij tevens blij geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr 47 940 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekers de schending aanvoeren, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hen toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekers toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers hun uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers hun beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hen geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers' enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoekers hun concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers hun beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Artikel 9ter — §35° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald In artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 15.02.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 11.09.2010. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar

verwezen wordt) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 11.09.2010. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 15.02.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3—5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS06.02.2012). "

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers hun situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De verwerende partij laat gelden dat artikel 9ter van de wet als volgt luidt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk •

1°

2° (...);

3°(...)

4°C~)

5 in de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. " (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Uit de voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren, indien de ingeroepen elementen reeds bij een vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging werden ingeroepen.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij in het inleidend verzoekschrift niet betwist dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dd. 27.12.2012 op dezelfde aandoeningen van verzoeker is gebaseerd dan de eerdere aanvraag die op 15.02.2012 ongegrond werd verklaard. De verzoekende partij beperkt zich tot een veelvuldige verwijzing naar het medisch attest dd. 09.07.2012, waaruit zou blijken dat de aandoening van verzoeker "zeer ernstig zou zijn ».

Het loutere feit dat de verzoekende partij beweert dat uit voormeld medisch attest zou kunnen worden afgeleid dat de gezondheidstoestand van verzoeker geenszins ongewijzigd is gebleven, doet uiteraard op generlei wijze afbreuk aan het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kon worden vastgesteld dat verzoekers zich op dezelfde medische elementen beroepen, als bij de eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging dewelke op 15.02.2013 ongegrond werd verklaard.

De verwerende partij benadrukt dat de door de verzoekende partij aangehaalde medische aandoeningen reeds werden beoordeeld door de arts-adviseur en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, waarbij evenwel diende te worden besloten dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Verweerder laat gelden dat reeds naar aanleiding van de tweede aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gewag werd gemaakt van een zeer ernstige vorm chronische posttraumatische stressstoornis, met suïcidale neigingen. Het

loutere feit dat de verzoekende partij een medische attest heeft voorgelegd, waar volgens haar nieuwe elementen in vervat zaten, geen afbreuk kan doen aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat de gezondheidstoestand van verzoeker ongewijzigd is gebleven.

"Voor het overige houdt de verzoekende partij in haar verzoekschrift herhaaldelijk voor dat de bestreden beslissing werd genomen zonder dat ooit een beoordeling werd gevraagd aan een arts-attaché, terwijl dit volgens haar niet kan gebeuren door de gemachtigde van de staatssecretaris zelf op basis van een prima facie beoordeling. Zij stelt dat enkel een arts- attaché kan beoordelen of de gezondheidstoestand is gewijzigd of niet Deze redenering kan niet bevestigd worden. In casu volstaat een eenvoudige lezing van de attesten om te besluiten dat zij over dezelfde medische problematiek gaan. " (R.v.V. nr. 97.029 dd. 13.02.2013)

"Een later gedateerd medisch attest is niet noodzakelijk een "nieuw " medisch attest in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er dienen immers "andere medische gegevens te worden aangebracht. " (R.v.V. nr. 97.029 dd. 13.02.2013)

Verzoekers beogen kennelijk een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, middels de uiteenzetting bij hun enig middel, doch dienaangaande laat de

verwerende partij nog gelden dat een dergelijke beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan worden gemaakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

De verwerende partij laat dienaangaande gelden dat verzoekers in gebreke blijven om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

Verweerder benadrukt dat de motieven van de bestreden beslissing duidelijk zijn. Van de gemachtigde van de Staatssecretaris kan niet worden verwacht dat hij de motieven van zijn motieven nog verder verduidelijkt: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Zie in die zin:

"Verzoekers geven aan dat verweerder algemeen zou blijven in zijn bewoordingen en meer specifiek niet aanhaalt welke precieze elementen reeds eerder werden ingeroepen. De Raad merkt in dit verband op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verweerder stelt dat er geen nieuw ingeroepen elementen blijken ten opzichte van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 3 augustus 2010. Er kan worden verwacht van verzoekers dat zij kennis hebben van de elementen die zij hebben ingeroepen in het kader van deze vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op medische gronden en dat voormelde motivering hen dan ook in staat stP.1t - zoals ook blijkt uit verzoekers hun verdere uiteenzetting - om in rechte om in rechte op te komen tegen deze beslissing. De Raad benadrukt in dit verband ook dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet zover gaat dateen overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182). Er blijkt ook geenszins dat de motivering van de bestreden beslissing een loutere algemene stijlformule betreft. Ten overvloede dient bovendien geduid te worden dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103)." (R.v.V. nr. 98.854 dd. 14.03.2013)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. Waar verzoeker de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout verwijt, voert zij onmiskienbaar de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De Raad stelt vast dat in de aanvraag van 11 september 2010 die aanleiding gaf tot de beslissing van 15 februari 2012 en de daarbij gevoegde medische attesten, waaronder het standaard medisch getuigschrift, op geen enkel ogenblik melding werd gemaakt van het feit dat verzoeker niet zou kunnen reizen. Daarop concludeerde ook de arts-adviseur in zijn advies van 25 november 2011 dat “reizen met deze pathologie behoort tot de mogelijkheden”.

In de aanvraag van 27 december 2012, die resulteerde in de thans aangevochten beslissing, wordt evenwel, zoals de verzoeker terecht stelt, door zijn psychiater –die overigens ook de medische getuigschriften schreef die werden ingediend naar aanleiding van de aanvraag van 11 september 2010– onder meer gesteld dat zij haar patiënt niet bekwaam acht om te reizen gezien het risico op dissociatie door angst.

Niet alleen kan de verwerende partij dus niet worden gevolgd waar zij stelt dat uit het nieuwe standaard medische getuigschrift blijkt dat verzoekers gezondheidstoestand ongewijzigd is gebleven ten aanzien van de eerdere aanvraag, bovendien is een verwijzing naar het feit dat in de beslissing van 15 februari 2012 reeds uitgebreid werd ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en dat uitgebreid werd ingegaan op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst niet dienstig. Immers, in die eerdere beslissing en het eraan voorafgaand advies werd geoordeeld dat betrokkene kon reizen, hetgeen niet werd betwist in de bij de daar besproken aanvraag gevoegde medische attesten, maar dit zou thans, blijkens het standaard medisch getuigschrift, niet langer het geval zijn. De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verwerende partij in haar uitgebreide repliek deze specifieke grief van verzoeker onbeantwoord laat.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is, in de besproken mate, dan ook aannemelijk gemaakt.

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 februari 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS